

[Skjerbæk.]

ikke berøre visse Ting, som allerede er omtalt af andre, men jeg vil gerne hæfte min Opmærksomhed ved det næstsidste Stykke i denne Paragraf, hvor der staar, at

„Boligtilsynsraadet kan ændre det stedlige Boligtilsyns Afgørelser, ligesom Raadet kan“

— og saa kommer det kriminelle —

„udøve dettes Beføjelser og i det hele træffe saadanne Beslutninger, som normalt er henlagt til det stedlige Boligtilsyn“.

Jeg vilde, hvis jeg var i Københavns Kommunalbestyrelse eller en anden Kommunalbestyrelse, undre mig adskilligt over dette. Der er intet mærkeligt i, at en overordnet Myndighed kan omgøre en Beslutning, der er truffet af en underordnet Myndighed, men det er ganske usædvanligt, saa vidt min Erfaring da rækker, at en saadan overordnet Myndighed kan udøve den lokale Myndigheds Opgave og i det hele træffe saadanne Beslutninger, som normalt er henlagt til det stedlige Boligtilsyn. Efter min Opfattelse maa Boligtilsynsraadet kunne ændre en Beslutning truffet af Boligtilsynet, men saa maa Gennemførelsen af Foranstaltningerne selvfølgelig ligge i det stedlige Boligtilsyns Haand.

I de følgende Bestemmelser er der sagt noget om, at Kommunalbestyrelsen skal træffe Bestemmelse om, hvorvidt Sundhedskommissionen eller en særlig Boligkommission skal føre Tilsyn med Boliger, og i en følgende Bestemmelse er det fastsat, at der i København, Frederiksberg, Aarhus, Odense og Aalborg skal oprettes særlige Boligkommissioner. Jeg føler mig ikke overbevist om, at dette er nyttigt eller ønskeligt. Vi har i København en Sundhedskommission, bestaaende af Politidirektøren, Borgmesteren for 4de Afdeling, Stadslægen og to af Borgerrepræsentationen valgte Medlemmer, hvoraf det ene skal være bygningskyndigt. Det er en fuldt tilfredsstillende Sammensætning af en saadan Myndighed. Det samme er mit Indtryk af Myndighederne uden for København, men jeg skal ikke have noget imod, at man drøfter i Udvalget, om man skal give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at forlange en vis Supplering af Sundhedskommissionen, saa at man er sikker paa, at den indeholder netop den Sagskundskab, man anser for nødvendig til Bestemmelse af disse Sager. Derimod synes jeg ikke, at der er nogen Nødvendighed for at oprette en ny og særlig Myndighed.

Jeg har intet at indvende mod Lovforslagets Bestemmelser om et vist Sam-

arbejde med Fabriktilsynet, naar det drejer sig om Lokaler, som anvendes som Arbejdsrum, ikke som Boliger. Jeg kunde ønske lidt nærmere Oplysning om, hvad Virkning der følger af, at man udebliver, hvis man tilsiges til Boligtilsynets Møde som foreskrevet i § 11. Taber man saa al sin Ret, kan man straffes for det eller hvorledes?

Men dernæst vil jeg gerne sige noget om Kapitel III, om Forbudet mod Benyttelse af usunde Boliger og Opholdsrum. Det er jo Kærnen i Lovforslaget; det er her, de største Indgreb gøres, og det er vel ogsaa om disse Bestemmelser, der vil blive størst Uenighed i Befolkningen og inden for dette høje Ting. Jeg vil der gøre opmærksom paa, at vi jo allerede har Bestemmelser om Forbud mod Boliger, som er sundhedsfarlige; det kan man ogsaa læse sig til i Kommissionens Betænkning. Jeg nævner her Sundhedsvedtægtens § 65, 3die og 4de Stykke, og § 66, 1ste Stykke, for saa vidt angaar København. Jeg har naturligvis ikke haft Lejlighed til at efterse Sundhedsvedtægterne uden for København, men jeg gaar ud fra, at der i en hel Del Sundhedsvedtægter maa være Bestemmelser af lignende Art, og disse Bestemmelser i Sundhedsvedtægterne kan ogsaa sammenholdes med Bestemmelserne i Byggeloven, og efter disse er der i Virkeligheden Adgang til at kassere virkelig sundhedsfarlige Boliger. Det fremgaar yderligere af Betænkningen, at det er sket i en Række Aar. Det staar f. Eks. oplyst paa Side 161 i Betænkningen — hvis jeg maa citere et Par Linier deraf —

„Der er i Aarens Løb fuldstændig forbudt 230 Lejligheder til Beboelse eller Værksted, 12 Lejligheder er delvis forbudt (et enkelt Værelse af en større Lejlighed, Sommerhuse Vinterhalvaaret), og 2 Lejligheder er forbudt til Beboelse, men tilladt til Værksted. Det maa fremhæves, at Sundhedskommissionen i alle de Aar Bolignøden varede, ikke forbød egentlige Boliger, men kun Skure, Chevroletkasser og lignende. Det ses, at det samlede Antal af forbudte Boliger er ganske forsvindende i Forhold til det Antal, der kunde forbydes, dersom Bygningslovens §§ 40—42 fik tilbagevirkende Kraft.“

Ja, her finder jeg godt gjort noget af det, jeg sagde før, at der har ikke været det fornødne Antal Erstatningslejligheder, for saa vilde Sundhedskommissionen ikke have betænkt sig paa Forbud. Jeg er enig i, at man bør lovfæste en Adgang til at forbyde Bygninger, som er sundhedsfarlige og saa ringe,